

1952 godkendtes resolutionsforslaget med 45 stemmer mod 4, medens 10 afholdt sig fra at stemme. Danmark og de øvrige nordiske lande stemte for forslaget.

Spørgsmålet kom til behandling i plenarmødet den 17. december 1952. Der fandt ikke nogen egentlig drøftelse sted af sagen, men afstemningsforklaringer blev afgivet af en række lande. Det af udvalget godkendte resolutionsforslag vedtoges af forsamlingen med 44 stemmer, deriblandt de fire nordiske lande, mod 3, medens 8 afholdt sig fra at stemme.

3. Marokko.

(Dagsordenens punkt 65).

Spørgsmålet om Marokko havde allerede været fremme under 6. forsamling i Paris, men forsamlingen havde den 13. december 1951 vedtaget at udsætte dets behandling (jfr. beretning 6. samling, sp. 6277—79). På anmodning af en række arabiske stater var det blevet sat på 7. forsamlings dagsorden. Dets behandling var nøje kædet sammen med spørgsmålet om Tunis og fulgte de samme linier, også forsåvidt angår den franske delegations indstilling dertil. Spørgsmålet behandlede i 1. udvalg i dagene den 13.—17. december, og debatten foregik ligesom for Tunis' vedkommende på en saglig og behersket måde. Ved dennes afslutning forelå der 2 resolutionsforslag. Det ene, der var indbragt af de 13 arabiske og asiatiske stater, som havde foreslået spørgsmålet optaget på dagsordenen, indeholdt bl. a. et afsnit, hvorefter den franske regering og Sultanen af Marokko skulle optage forhandlinger for at nå til en hurtig og fredelig løsning i overensstemmelse med Marokkos suverænitæt, FN's bestræbelser og De Forenede Nationers pagt.

Det andet resolutionsforslag var fremsat af en række latin-amerikanske stater. Det havde på de fleste punkter samme indhold som det latin-amerikanske forslag, der kom til at danne grundlaget for den om Tunis vedtagne resolution. Til dette forslag stillede

Pakistan i sidste øjeblik et ændringsforslag, hvorefter det næstsidste afsnit om, at parterne skulle fortsætte forhandlingerne om at udvikle Marokkos frie politiske institutioner under behørigt hensyn til de ved folkeretten anerkendte rettigheder og interesser, skulle ændres til at udtrykke håbet om, at parternes fortsatte forhandlinger måtte gå ud på at skabe selvstyre i Marokko på den i pagtens bestemmelser omhandlede måde.

Der stemtes først om det arabiske forslag. Da dets hovedafsnit blev forkastet på nær et enkelt afsnit, blev der ikke foretaget en afstemning om resolutionen som helhed. Derpå vedtoges det latin-amerikanske forslag inklusive Pakistans ændringsforslag med 40 stemmer (deriblandt Norge og Island) mod 5, medens 11 (deriblandt Danmark og Sverige) afholdt sig fra at stemme.

Da 1. udvalgs beretning den 19. december kom til behandling i plenarmødet, blev der af den latin-amerikanske gruppe, som var ansvarlig for det oprindelige resolutionsforslag, fremsat et ændringsforslag, hvorefter den oprindelige affattelse af det omstridte afsnit 6 påny skulle træde i stedet for Pakistans tekst. Hovedgruppen af de arabiske og asiatiske lande foretrak at afholde sig fra at stemme om ændringsforslaget, som vedtoges.

Resolutionens således ændrede tekst godkendtes derefter med 45 stemmer (heriblandt de nordiske lande) mod 3, medens 11 afholdt sig fra at stemme.

4. Eritrea.

(Dagsordenens punkt 21).

Den 2. december 1950 vedtog 5. plenarforsamling en resolution, ifølge hvilken den tidligere italienske koloni Eritrea skulle være en autonom stat i forbund med Æthiopien og under den æthiopiske krone. I en overgangsperiode, der ikke måtte strække sig ud over den 15. september 1952, skulle Storbritannien fortsætte som administrerende magt i Eritrea, der skulle etableres en regering og udarbejdes en forfatning. Resolu-